

REGGELŐ.

Pesten vasárnap januarius 14^{kén} 1838.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is vált-hatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

A' fekete ember.

(Folytatása.)

A' három személy, kit e' szakasz elején láttunk a' teremben, ismét magára maradt, 's talán mind ugyan annyi gondolattal küszködve. A' várparancsnok elméjében Schwendinek szavai cikáztak rém-vázakként. Báry az elfajult Magyarokat átkozá magában, kiket oly korcsoknak még sem hitt, mint Nagy hire után tapasztalni kényteték. A' harmadik, az ifjú, kinek eddig még nevét sem tudjuk, kit ezentul Kelecsényi Tamásnak fogunk nevezni, a' más kettőtől egészen különböző gondolatokkal bajlódék, melyekkel tulajdon szavai után ezennel meg fogunk ismerkedni.

„Ha a' dolgok így állnak, jegyváltásunkkal sietni kell — monda az ifjú, ki Magócsy leányának kezét kérte-meg, 's elnyerhetéséhez fényes neve, széles birtokai, mint hatalmas igények mellett, nagy reménye volt. — A' várparancsnok méltánylani látszott kívánságát; noha a' leány szíve titkon másért égett, 's a' fényes kérő iránt nem-hogy valami vonzódást érzett volna keblében, de inkább gyűlölséggel viselteték. Azonban a' házasságokat akkoriban szívértzet ritkán hanem fényes kilátásokhoz mérve a' szülők intézék-el. Így gyakor példa volt, hogy a' kincsre 's névre vágyó szülők szerencsétlen magzataikat nászágy helyett sirba vezették, és alkalmasint ez leendett volna sorsa Zsófiának, az egri várkapitán leányának is, ha a' dolgoknak visszas menete a' szándéknak más irányt nem adott volna.

Magócsy, kinek lelke most csak a' hon és sinlódó embertársainak sorsával volt eltelve, midőn az ifjat, kit vejének szánt, kiről szép reményeket táplált keblében, kit a' haza egykori védoszlopának hitt magában, midőn ez ifjat a' hazára nézve oly fontos körülmények közt a' tárgytól illy egészen eltérő idegen gondolatokkal látta vesződni — hosszan meredt reá, mintha mondaná: „hogyan? hát téged is személyes érdek vezet? neked is inkább fekszik lelken a' leány, mint a' haza, és sanyargatott embertársaid sorsa? És mit így

gondolt, alkalmasint ki is mondta volna, ha azon más gondolat, hogy most minden kar szükséges a' hazának, és sértés által azt a' szent céltől elidegeníteni szentségtörés lenne, vissza nem tartóztatja. Így rövid megfontolás után csak ezeket mondá:

Nem, fiatal barátom! most erre gondolni nem lehet. Közös ügy saját érdekünknel előbb való. Kard most a' mátká, sinlődő embertársaink a' hozomány, 's haza az oltár, mellyen a' frigy megkötetik. Ha a' kard-mátka a' veszélyben forgó hozományt megsabadítja, a' vérrel áztatott oltáron szebben fog a' myrtus - füzér virulni. Azért míg Kuczuk meg nem aláztatik, 's biztosságban nincs, legalább a' pogány rablók elől, a' föld népe, — jegyváltásra gondolni nem szabad. Ez legyen tehát ösztönöd, ez aczélozza karodat, és azon nap, mellyen a' Moslim lealáztatik, vidd haza arádat. Addig erről szót se többet, most lássunk komolyabb dolgok után. Jer barátom velem, holmi közleni valóm van! — 's Báryt kezén fogva távozzék.

Kelecsényi boszús gunynyal nézett a' távozóknak után, 's mérges hahotával ezeket szüre foga között: „Ugy-e? hát így vagyunk? Azt hiszed vén kába, hogy unodalmas ömlengéseid, hasztalan papolásod engem is fölhevítnek? Mit érdekel engem a' pórnép, sőt, lehet mondanom, mit a' haza sorsa? A' győzelmesnek részén mindig biztos leszek rablások ellen. Nekem leányod kell, vén botor érzélgő, leányod, nem harcz, nem tusa; 's mit egyezéssel meg nem nyerhetek, meg fogom másként nyerni.“

Lön-e következménye e' kétes értelmű szavaknak, utóbb talán meglátjuk.

III.

Boldog napimban a' szerel'm egem volt:
De most — nem; ah, és szivem nem hiába
Szorong; veszély fenýt; merről? nem tudom.

MOLIERE.

Midőn György a' várparancsnoktól távozzék, a' csarnokon egy esinos leányka suhant mellé, ki e' szavak sipegése közt; „úrném-tól“ kezébe egy kis papiroskát nyomva hirtelen eltűnt.

Mint midőn koromfeketeségű terhes felleget egy villámlás, vagy áttört napsugár megvilágít; úgy derült-fel hirtelen az ifjúnak gondredős homloka is; kit már a' várparancsnoknál nyugtalanul láttunk széttekintgetni. Mint a' vak, ki éjben 's homályban kezdé életpályáját, midőn szeme hirtelen megnyílik, a' természet őt ezer színével körülragyogja, 's minden tárgy barátságosan mosolyg felé; úgy állott az ifjú, búvesszőtől illettként, a' boldogító levelkét kezében tartva; 's az élet legszebb fényben állott előtte. A' levelkét elragad-

atva nyomá ajkaihoz 's gondos körütekintés után egy fülkéhez lép-
vén hirtelen feltáta, 's e' szókat olvasá: „ha mindenki lenyugodott,
a' várkertben elvárlak; fontos közleni valóm van veled! Szerelmün-
ket vész fenýiti. Három lassú taps a' jel.“ — Midőn a' tündér ál-
mokban merengő előtt hirtelen villám csap-le; midőn száműzöttet,
ki kitöltött bűnhödési ideje után szent érzéssel honja határára lép,
ujabb tiltó parancs, titkos ellenei által eszközölt, idéz vissza, nem
rendül-meg inkább, mint Kárácsón e' szók olvasásánál: „szerel-
münket vész fenýiti!“ — Soká eszméletlenül állott; feje tompán
zugott, és szemei előtt, mellyek kéket zöldet láttak, száz meg száz
ijesztő alak, egyik-rémitőbb a' másiknál, lengett-el. Minden más
gondolat eltűnt elméjéből; haza, kötelesség, embertársainak külön-
ben olly hön pártolt sorsa, dicsőség 's repkény, minden füstté lett;
csak e' szók nem: „szerelmünket vész fenýiti!“ Végre midőn las-
sanként magához kezdett térni, egy legio gyötrő gondolat zugott
keresztül agyán: „talán észrevették szerelmünket? — De nem, Ma-
gócsy semmi idegenséget nem mutatott.“ — Talán valaki megkérte
Zsófiát, 's apja oda ígérte! — Nem, nem, ez lehetlen! — Én,
igen, mindenek felett szeretem őt. Ezt az Isten nem teszi; nem
fogja tenni, hogy azon fonalat, mellytől életem függ, elszakassza.
Világát oda engedem neki; de kedvesemet bírni, szerelmemben ké-
jelegni akarok.

György szenvedelmesen szerette Zsófiát, 's tőle, hasonló tüzzel
szerettették. Ezért nem akart, ezért nem szeretett a' köztük választó
falként álló viszonyi különbségre csak gondolni is.

A' sors nem kérði azonban, mit szeretne a' halandó, mit nem;
mit akar átengedni, mit megtartani: akaratja ellen küldi felé, mi
javára szolgál, mi lelkét hasznos tettekre megérleli.

Még egy ideig illy tompa merengésben állott az ifjú; minden
gondolatot megkísértett, 's mint valótalant ismét mind elveté. Vég-
re, mint ki hirtelen szánja-el magát valamire, sebesen eltávozott.

Az alkonybibor elvirult, 's a' völgy köde előgomolygott. El-
hangzék minden zaj, madárhang; csak itt ott nyögött még egy sze-
relmet nyögdelő csalogány, mellynek panaszát az enyelgő fuvalmak
felfogva tovább ringatták. Kifáradva, kélözönbe olvadva, fejlett-ki
a' világ a' nap tűzkarából, 's tikkadtan az álm sötét bárson-pam-
lagára borult. — A' hegyek megül a' fogyó hold lopva tünt-fel,
melly könnyű, ezüst szigeteket képző, fehér fellegektől szeszélyesen
környezve, a' sötétkék égfolyamon gyémánt sajkaként merengett.
A' csillagok kelyheiket megnyitván, az ég szövétnekei fellobog-
taták. Szeliden, enyhítve vonultak-el a' lebelek az alvó föld felett,
's az álmodó zengésüket bölcsődalnak hívé.

A' várban lassanként minden elcsendesedett; csak néhány ablakból csillogott még áruló fény, melyeket György, kit lázadt érzetei rég a' rendelt hely felé üttek, ezerszer elátkozott. Nyugtalan-sága perczről perczre nevedék; kíváncsisága, a' titkot megtudni, mely szerelmüket veszélylyel fenyegeti, pokoli kinokkal gyötré. Majd a' lassan haladó időre bosszonkodott; majd ismét azt hitte, hogy a' vártt kedves elsem jövend. Helyzete iszonyú, gyötrő; kedélye ingerült volt.

Ah, a' vágy elősegelésére nincsenek az időnek szárnyai; e' tekintetben csiga-lábakon megy, a' tűnő perczek, hamar elreppenő órák nem akarnak mulni; és ha eltűntek, ha elérkezett az ohajtott boldog pillanat, milly kurta az, 's milly hosszú az utána következő gyötrelmek.

A' nyugtalan ifjúnak, ki kettős okból vágyott szerelmesét látni, első ohajtása volt, hogy ama veszélyteljes ígéket, melyek nekie' rövid idő alatt is annyi kint hozának meghallhassa; második, hogy a' kedvest, kit hosszú hat nap óta nem látott, kivel találkozni annyira soha sem vágyott, mint e' perczben, mely szerelmök egét borúval fenyíti, dobogó keblére zárhassa.

A' valódi hő szerelemnek, mely égből szállott tűzhez hasonló, mellytől az embernek egész léte, teste, lelke, szelleme, 's kedélye eltelik, — melly ellen minden küzdés 's ótalom sikertelen, minden zár gyenge pókháló; a' válásnak csak gondolatja is halálhoz hasonló bágyadás, a' kedvestől legparányibb választó köz is tátongó sir, sötét mély örvény; a' körétől távol élt legkissebb percz mászó örökkévalóság, életkedv, életgyönyör nélküli beteg, lomha növény-senyv. A' szerelem valódi szövetség; a' természetből talányosan elválasztott két rokon lénynek összeolvadása, hogy, egy egészsze legyenek.

Ezeket érzé, ezeket gondolá a' néma éjben egyedül álló ifjú; és karait a' kedves felé, kit heves képzelődése elébe tüntetett, leirhatlan érzéssel terjeszté-ki. Ütere hallatólag vertek; a' kettős érzéstől zajlatott szív hatalmasan dobogott; szemei szikrákat látszának kilövelni, 's most — e' pilanatban három lassú taps hallatszék.

Mint a' korlátaiból kitört vihar; mint a' kibocsátott sólyom rohant György a' jel felé, 's néhány pillanat múlva imádottját keblére zárta. *(Folytatása következik.)*

ORSZÁG- 'S NÉPISMERTETÉS.

B a k o n y b é e l.

(Folytatása.)

Említésre méltók még Bakonybélben: 1) a' m o n o s t o r, mely hazánkban egy a' legrégibbek közül, alapitva sz. István első magyar

királytól sz. Gunthernek kérelmére 1030-ban, bevégezve 1037-ben különös oklevél mellett. Ajándékozta pedig ezt sz. István a' Benedek rendjén volt szerzetnek, apátsági czimmal és különös szabadalmakkal ékesítvén-föl az apátot. — Az oklevélben a' hely „Beel“-nek in sylva Bocon, neveztetik; sz. Móricz 's társai tiszteletére volt építve, és maiglan szent Móricz tiszteletére van szentelve. — Hol állott az első monostor, ki volt az első apát? ma senki sem tudja, de tán hihető, hogy maga Gunther, Gyzelának rokona, a' bajor országból eredt benedictinus volt az első apát, kiről annyi bizonyos, hogy Beelben tartozkodott és sanyarúan élt.

Az oklevél a' sok vám- és rév-részen kívül még a' következő helységeket és majorokat is említi, mint az apátságához tartozandókat: C u p p a n — ma Koppány — P á n á n á d — tán Nána — Á r p á s, melly ma is fön van a' Rába mellett és Nagy Árpásnak hivatik; M a g o s, Q u i a r n u l, O c u l — Akol, németesen Ákli, most a' Czisterczieké — és P a l a z n a k a' Balaton mellett. Mindezek közül ma csak Á r p á s — kis Árpás — tartozik az apátsághoz.

Továbbá a' helység határai is meg vannak nevezve az oklevélben: u. m. 1) K e r t e s - K u w kelet felé — Kertes kő. — Ez most egyik határköve az apátságnak, és érdemes, hogy a' jövevény, ki borzasztón fellengőst látni ohajt, megtekintse; mert a' folyvást emelkedő sziklák, főleg télen, midőn a' fák sűrű lombjaiktól megfosztvák, mintegy roppant városnak kétsoros házait 's palotáit képezik, egy, sőt két emelettel is; itt amott végveszélylyel fenyegető szirtek nyulnak a' keskeny völgybe le, és ölnyi nyílások vannak a' sziklákban, mellyek kigyóknak, és más vadabb állatoknak legbiztosb menedékül szolgálhatnának. A' kettős szikla közt van egy kis folyam, melly a' pénzeskúti — szomszéd pusztá — határban ered, és Bakonybél közelében a' Gerenczébe omlik, hol legmagassabbak a' nyuló sziklák csucsa, és hol nem csekély töredékek hevernek a' szűk völgyben, a' viz mintegy kántelenségből közöttök tódul, és egynek közepén ömlik-ki mintha ott eredne. Mért hivhatták vala K e r t e s - K u w n a k, nehéz meghatározni; mert sem körbül sem kertből valódián nem magyarázható, hacsak hajdan ott valami kertféle nem volt, mellytől nevezetét vette. — 2) H e g y e s - K u w — Hegyes-kő. — Ez éjszak-nyugotnak esik a' Koppánytól bevezető ut mellett két gerenczei malom közt; a' pápai uraság birtoka. Nevezetének megfelel, mert valamint régenten, nem kétlem, csucos magassága miatt nevezteték hegyes-kuwnak, ugy maiglan is hegyessége megvan, és közel hat ölet tesz végső csucsáig, mellyen néhány év előtt még egy deli növesü bükk büszkélkedett, de egy paj-

kos fogadás következtében áldozatul levágatott a' szilaj bakonyi ifjúság által. — 3) Fehér-Kuw — Fehér-kő — fekszik délnek a' sz. gáli határban; nevezetét onnan vehette; mivel igen fehér; magassága 5—6 ölnyre terjed; teteje lapos, és kupján sok utazó, Bakonybélben lakó vagy lakottnak nevét tartja-fön, kik megvetvén a' veszélyt, melly a' felmenőt fenyegeti, bátrak voltak vég csucsáig bár hason mászva is jutni. — 4) Advas-Kuw — Advas-kő. — Esik éjszakra, és régienevezetének ma is megfelel; mert magas keskeny, és majd nem megjárhatlan hegyen létezvén, egy valóságos csupa természeti sziklából összerakott, és köröskörül fűvel benőtt tetőt képez, mellynek belseje odvas, de mellette olly tágas, hogy mind a' pásztoroknak, mind a' sertéseknek elegendő téli szállást enged. *(Folytatása következik.)*

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Sűrű köd. Mult évi télelő hó 4-kén Londont 's környékét sűrű átláthatlan köd borítá-el. E' homályban tömérdek kocsi összeütközött; egy gyorskocsi rudjával Hoby híres csizmakészítőnek boltjába rohant, 's negyven ablaktáblát összezuzott. Tarnhamgreen mellett egy drága lovat ütött keresztül egy vele szembejövő gyorskocsinak rudja. E' zavarban a' kocsisok szövőtnéket kénytelenítették gyujtani; a' boltokat légszeszszel világíták-meg, 's noha nappal volt, az utszai lámpáknak is nagyobb része meggyujtatott. Végre, délutáni 1 óra tájban szél támadt, 's óranegyed múlva a' ködöt szétűző.

A' mértékletlen ital még a' vérforgását is elakasztja. Minapában La Rochelleben egy szegény ember annyira leitta magát, hogy őt az utszán életjel nélkül találták. Egy orvos több erét megnyitá, de sikeretlen; vér nem jött belőlök. Miután más próbák, sőt a' lábszáaraknak forró vízzel öntözése is sikeretlenek maradtak volna, halottként vitetett a' kórházba; éjszakára azonban megindult vére, nyitott ereiből buzogva ömlött-ki, 's az iszákos magához tért.

Hosszú élet. Turiffban, a' banfshirei angol kerületben nem rég halt-meg Gordon János, a' ritka életkort, 132 évet felül élt aggastyán. E' patriarkának kunyhóját egy utazó sem hagyá láttatlanul, és leginkább e' körülménynek köszönhető kényelmes életét. Mivel 73 éves unokája 's 92 éves fija is egy földél alatt lakott vele, kunyhóját közönségesen „a' 3 század lakának“ nevezték.

Vegy tan. Mi az Araboktól tanultuk a' vegy tant; kitől jött azonban ezekhez, a' Romaiak vagy Egyiptusiaktól-e, bizonytalan; de hogy Caligula uralkodása alatt Romában több arany csináló volt, mint 70—80 év előtt németországban, bizonyos; ezzel pedig sokat mondunk; mert mult század közepén majd egész Europa azon törte fejét, mint tanulhatná-ki Hermes Trismegistos titkát. Hajdanában az aranycsinálók nevei között igen jeles férjfiakéi is említetnek, u.m. Lullius Rajmund-é, ki Londonban 50.000 font kénysőt változtatott arannyá I-só Eduard részére, Paracelsusé, ki egy vas billikomot, melly Florenczben most is mutogatgatik, félig arannyá változtatott, 's a't. Ma már egy értelmes ember sem hiszi e' meséket; annyi mind-

azáltal való, hogy a' tudós világ, a' vegytan, orvosi tudomány 's technologia e' régi tudományoknak sokat köszönnek, u.m. a' porcellan, pirosüveg, calomel, villó (phosphor) 's több készítmény feltalálását.

Gyöngy és szem. Wiesecke, parisi homöopatha orvos elejbe egy szembeteget hoztak, kin segíteni senki sem tudott. E' beteg azon nevezetes körülmény következtetésében, hogy egyik szemére rövid, másikra messze látó volt, erősen sandított. Wiesecke ur a' sanditást nem sokára megszünteté, és a' szenvedő mind két szemére rövid látó lön; azonban nem sokára javulni kezdett, és a' beteg, most 40 lépésre megkülönbözteti a' tárgyakat, mit előbb 10 lépésnyi távolságra tenni képes nem volt. — Ha Wiesecke urnak rendezete, ki e' csudát gyöngygyel tevé, több sikerült próba után lábra kaphat, századunk egy fontos 's jótékony találmánnyal ismét gazdagabb lesz.

KÜLÖNFÉLE.

A' jelenleg divatozó pálczák dicsérete.

A' mindenható teremte a' pusztá semmiből e' kifogyhatlan mindent, melyet csudálva tekintenek merő szemek; — ez — valamint Libanon magas cedrusai, mellyeknek csúcsa a' villámterhes fellegekig emelkedik, — valamint a' messze-téreket árnyékozó százados erdők mozdithatlan izmos fái, — valamint az alacsony és hajlékony nád — fényes jelei mindenhatóságának. — Lobogó lánggal tört-ki hamar a' testnek hamva alól a' halandóba adatott érznek szikrája; — a' fa 's a' nád letöreték, 's ezer haszonra fordittaték. — A' paradicsomot elvesztett emberpár csendes hajlékot rakott magának belőlök, ott elvesztett nyugodalmát vissza-nyerendő családjá körében; — Noe az új világ népét fából épített bárkájában tartá-föl, — 's a' legújabb időkben mi haszonra nem fordittaték a' sokféle nád! — mi számtalanra a' fának különféle neme! — De semmi sem mutatja-meg annyira, semmi sem mondom, a' nád 's fa kimerithetlen hasznát embertársainkra nézve, mint — a' jelenleg divatozó pálczák! — Pálczán nyargalódzva múlik édes kora az ártatlan gyermeknek, — pálcza nevel belőle ifjonezot, ki attól nyeri ékességét; — pálcza ad érdemet, tekintetet a' meglett férjfiúnak, 's az ősz azon viszi erőtlen testét! —

O dicső fölhalálója a' pálczáknak! — miért ragadá-ki nevedet az idő vas körme a' felejtethetlenségből!? — De, bár örökre rejtett helyen nyugvó szent hamvadra nem emelhet is a' késő maradék ércz oszlopot, — bár nem örökítheti is dicső nevedet; ám köszönetet sohajt háladatos kebeléből mind örökké!!

Mi lenne Gyula, az elmés, a' diszes úrfi? mi lenne, kérdem, zománczos fejű hajlékony pálczája nélkül? — Tudatlan, neveletlen paraszt! — Ime ott repül éppen az útszán lefelé; — játszodva forgatja villogó pálczáját kesztyűzött kezében, — 's a' bámuló nép tisztelettel tér-ki útjából. — Megáll; — ékes pálczáját a' kövezetre veregeti, 's a' nép helyet ad neki. — A' társaságokban, templomban örömmel legel minden szem Gyulán, mert zománczos pálczájával módosan koczogatja fehér fogait. — Gyula a' város ifjoneczai között az, mi a' nap a' csillagok között; — 's ezt mind csak pálczájának köszönheti, — egyedül ez teszi őt elmés, ez módos ifjoneczzá. — O fűnséges fölhalálása a' pálczáknak!!

Mi lenne öregbíró uram, mogyorófa pálczája nélkül? Tán engedelmeskednének neki a' jobbágyok, ha nem suhintgatna vele maga körül? — A' mogyorófa pálcza bíró uraiméknál az, mi hajdan a' fascések voltak a' nagy Ro-

malaknál. — Lám miként tisztelik káplárjokat és őrmesterüket a' közlegények! — mert pálczát látnak kezökben. — A' pálcza hódítja-meg Mars fiait, 's Mars fiai hódítják-meg a' föld népét. — Miért csókolja olly szeretettel a' tanítványok serege az iskola-mester kezeit? — mert pálczája van. — Miért süvegelik a' béresek kasznár uramat olly alázatossággal? — mert pálczája van. — Végre, — a' megélt évek hosszú sora egész súlyával fekszik az ősz vállaira, mármár roskadozni készül alatta, — még csak egyedül a' hű pálcza, egy kopott öreg pálcza segíti viselni meggörbédte teste nehezét! — O áldott, — o dicső föltalálása a' pálczáknak!! — Dixi.

PIPISKE PÉTER.

EMLEKMONDÁS.

C s ü g g e d e t l e n .

Ha néha bal szerencséd megkeres,
Jegyezd-föl, a' mit a' világ tanít:
Nem mindig pártol a' szerencse jót,
'S a' csüggedetlen, bukják-bár, dicső.

VÖRÖSMARTY után K. H. KELECSÉNYI.

Örömnapok. Valamint a' legnagyobb szerencse is egy pillanatban kinná válhatik: úgy fakadoznak néha néha a' legkeserűbb nyomorúság éveiből az örömnak legvilágosb 's legsűrűbb napjai.

Gr. SZÉCHENYI I. után S. KAROLINA.

Születés. Igen távul vagyok én attól, hogy a' születés fényében 's örököltt vagyonosságban valamelly érdemet keressek: sőt inkább úgy tartom, hogy magos polczonállás arra nézve, ki érdemeivel annak meg nem felel, csak szégyenpad, mellyen becsnékülisége annál inkább szembetűnik; 's ahhoz, ki csupán ön érdemei erején emelkedett-fel, engem mindig forróbb érzés vonsz.

B. KEMÉNY DÉNES után Hábor. N. Enyedről.

Csererejtvény.

(Anagramma.)

- 2. 3. 4. 5. Minden ház, ember bir velem.
- 2. 5. 4. Életadót tisztelsz bennem.
- 1. 2. 3. 6. 7. 8. Láthatsz majd minden asztalon,
Vigalomban, innepnapon.
- 3. 4. 5. Ha a' sorokat olvasod,
Ezt többnyire kézben tartod.
- 1. 2. 3. 4. 5. Mindig másféle alakban
Mutakozik a' divatban
- 1. 2. 5. 4. Szükséges eszköz kertekben
- 2. 3. 4. 1. Fellelheted minden testben.
Egészem végtagomnak kell,
Nála nélkül nem élhet-el.

S. Karolina.

Előbbi rejtvény: Hatvan.

Figyelmeztetés. — E' lapoknak ama t. pártfogói, kik előfizetésük megtételével elkéstek, értesítettnek, hogy azokat mennél előbbi megrendelés után még teljes példányban nyerhetik az idei első számtól kezdve.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiacson alul a' Duna partján. 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.